

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4.12.2017r. złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie powód Kancelaria (...) S.A. w K. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej K. T. kwoty 737 zł z odsetkami ustawowymi od 6.12.2015r. do dnia 31.12.2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W pisemnych motywach pozwu powód podał, że swoje roszczenie wywodzi z umowy pożyczki z dnia 28.06.2016r. zawartej między pozwaną a K. polska Sp. z o.o. w W., którą to wierzytelność nabył w drodze cesji od poprzedniego wierzyciela. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się następujące należności: 390 zł niespłacona należność główna, 117 zł z tytułu prowizji oraz 230 zł z tytułu opłat dodatkowych za monity telefoniczne i pisemne.

Pozwana nie stawiała się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozw.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nieokreślonym dniu K. T. zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę ramową pożyczki nr (...). Pozwana nie podpisała formularza umowy. W dniu 5.11.2015r. przelano na konto K. T. kwotę 390 zł tytułem umowy pożyczki nr (...). Zgodnie z formularzem informacyjnym pożyczka w wysokości 390 zł została udzielona na 30 dni, tj. do dnia 5.12.2015r. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 507 zł. Zastrzeżono również, że w przypadku opóźnienia lub braku płatności pożyczkodawca może zostać obciążony opłatami: 20 zł za przesłanie pierwszego, drugiego, trzeciego i czwartego wezwania do zapłaty po odpowiednio 3,6,9 i 12 dniach kalendarzowych od daty upływu terminu spłaty pożyczki oraz 150 zł za przesłanie piątego wezwania po 15 dniach kalendarzowych od daty upływu terminu spłaty pożyczki.

Dowód: umowa (...), formularz informacyjny k. 26-28, potwierdzenie przelewu k. 30

W dniu 28.06.2016r. (...) Sp. z o.o. w (...) S.A. w K. zawarli umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem przelewu była m.in. wierzytelność wobec K. T. z tytułu umowy nr (...) z dnia 5.12.2015r. w łącznej wysokości 737 zł (kapitał 390 zł). Pismem z dnia 8.07.2016r. pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 771,82 zł

Dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 16-17, wyciąg z załącznika do cesji k. 18, wezwanie do zapłaty k. 19

Stan faktyczny w sprawie ustalono w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty, co do których nie zachodziły podstawy do kwestionowania ich wartości dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Nie ulega wątpliwości, że pozwaną z pierwotnym wierzycielem łączyła umowa pożyczki, o której mowa w art. 720 k.c. Zgodnie z tym przepisem przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Głównymi świadczeniami stron w przypadku umowy pożyczki są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków.

Jak wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów, pozwana otrzymała od pierwotnego wierzyciela pożyczkę w kwocie 390 zł i zobowiązana była do jej zwrotu do dnia 5.12.2015r. wraz z prowizją, którą strony uzgodniły – 117 zł (łącznie 507 zł). Wierzytelność ta w wyniku cesji przeszła na powoda. Okoliczność, iż pozwana nie podpisała formularza umowy nie ma tu istotnego znaczenia, albowiem nie kwestionowała ona zasadności dochodzonego w tej mierze roszczenia. W tym

zakresie żądanie powoda nie budziło wątpliwości i Sąd zasądził od pozwanej ww. kwotę wraz z odsetkami ustawowymi i ustawowymi za opóźnienie od dnia 6.12.2015r., czyli od daty wymagalności roszczenia.

Wątpliwości Sądu budziła z kolei kwota 230 zł z tytułu opłat za monity telefoniczne i pisemne. Powód nie przedłożył żadnego dowodu na to, iż jakkolwiek monit został wysłany do pozwanej. Obowiązek wykazania faktów spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Okoliczność cesji wierzytelności nie zwalnia powoda z tego obowiązku. Z formularza informacyjnego wynika, iż zgodnie z umową pierwotny wierzyciel uprawniony był do wysłania czterech wezwań do zapłaty co 3 dni każde po 20 zł i piątego wezwania po 15 dniach od daty zapłaty – koszt ostatniego wezwania 150 zł. Przy pożyczce 390 zł koszty windykacji podjęte w ciągu 15 dni mogły wynosić zatem 230 zł (prawie 59% wartości pożyczki). Kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego stwierdzić trzeba, iż koszty pięciu wezwań do zapłaty w wysokości 230 zł są rażąco wygórowane i mają na celu bezpodstawne wzbogacenie się przedsiębiorcy kosztem konsumenta. Nadto w ocenie Sądu nałożenie przez pożyczkodawcę na konsumenta obowiązku zapłaty kosztów w takiej wysokości stanowi niedozwoloną klauzulę umowną. Skoro zatem pierwotny wierzyciel w zakresie tychże kosztów stosował niedozwolone klauzule umowne, to również powód, jako jego następca, nie może czerpać z tego tytułu korzyści.

Sąd nie neguje faktu, iż w związku z wysłaniem wezwań do zapłaty do pozwanej przedsiębiorca ponosi określone koszty, jednak nie powinny one przekraczać kosztów rynkowych przy tego typu czynnościach. Powód tymczasem nie przedłożył żadnego dowodu, w oparciu o który koszty te można by wyliczyć. Co więcej, powód nawet nie twierdził, iż jakkolwiek wezwania do zapłaty zostały w 2015r. wysłane do pozwanej. Godzi się odnotować, iż w oparciu o same twierdzenia pozwu referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę tut. Sądowi. Powód, reprezentowany przez profesjonalistę, winien dołożyć wszelkiej staranności, by w oparciu o przedłożone przez niego dowody Sąd właściwości ogólnej takich wątpliwości nie miał. W niniejszej sprawie tak się jednak nie stało.

Całkowicie pozbawione podstawy prawnej było domaganie się przez powoda odsetek m.in. od kwoty 230 zł od dnia 6.12.2015r.

Biorąc pod uwagę przywołane wyżej argumenty, a także przepis art. 385¹ k.c. i następne Sąd uznał powództwo w zakresie kwoty 230 zł za niezasadne.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa w całości. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu, co w konsekwencji skutkowało częściowym oddaleniem powództwa.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje oparcie w dyspozycji art. 100 k.p.c. Powód poniósł następujące koszty: opłata sądowa od pozwu 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, t.j. Dz.U. 2015.1800.). Razem koszty te wyniosły 300 zł. W aktach sprawy brak dowodu uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, dlatego powodowi nie przysługuje zwrot tejże opłaty. Powód wygrał sprawę w ok. 69%, dlatego należy mu się zwrot 207 zł z tytułu poniesionych kosztów procesu (300 x 69%).

W części uwzględniającej powództwo oraz w zakresie kosztów Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, do czego obligował go przepis art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda

2. K. 14 dni

G., dnia 8.06.2018r.